

25 APRIL 2010 – VIERDE PAASZONDAG – ROEPINGENZONDAG**EERSTE LEZING**

HANDELINGEN VAN DE APOSTELEN

13, 14.43-52

In die dagen reisden Paulus en Barnabas langs Perge naar Antiochië in Pisidië, waar zij op de sabbat de synagoge binnengingen. Na afloop van de dienst in de synagoge liepen vele joden en godvrezende proselieten met Paulus en Barnabas mee; dezen spraken hen toe en drongen er bij hen op aan in de genade van God te volharden.

De volgende sabbat kwam bijna de hele stad bijeen om naar het woord van God te luisteren. Bij het zien van die grote menigte werden de joden zeer afgunstig en beantwoordden de uiteenzetting van Paulus met beschimpingen. Toen verklaarden Paulus en Barnabas in alle vrijmoedigheid: „Tot u moest wel het eerst het woord van God gesproken worden, maar omdat gij het afwijst en uzelf het eeuwige leven niet waardig keurt, daarom richten wij ons voortaan tot de heidenen. Want aldus luidt de opdracht van de Heer tot ons: ‘Ik heb u bestemd als een licht voor de heidenen, opdat gij redding zoudt brengen tot aan het uiteinde van de aarde.’” Toen de heidenen dit hoorden waren zij verheugd en verheerlijkten het woord van God, en allen die tot het eeuwige leven waren voorbestemd namen het geloof aan. Het woord des Heren verbreidde zich door heel die streek, maar de joden hitsten de godvrezende vrouwen op die uit de toonaangevende kringen kwamen en ook de voornaamste burgers uit de stad; zij veroorzaakten een vervolging tegen Paulus en Barnabas en verjoegen hen uit hun gebied. Dezen schudden het stof van hun voeten ten teken dat zij met hen gebroken hadden en gingen naar Ikonium. De leerlingen echter waren vervuld van vreugde en van de heilige Geest.

TWEEDE LEZING

APOKALYPS 7, 9.14b-17

Ik, Johannes, zag een geweldige menigte, die niemand tellen kon, uit alle rassen en stammen en volken en talen. Zij stonden voor de troon en voor het Lam, gekleed in witte gewaden en met palmtakken in de hand.

Toen zei een van de oudsten tot mij: „Dat zijn degenen die komen uit de grote verdrukking, die hun gewaden hebben wit gewassen in het bloed van het Lam. Daarom staan zij voor de troon van God en dienen Hem dag en nacht in zijn tempel, en Hij die op de troon is gezeten zal zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen nooit meer honger of dorst lijden, geen zonnestek of woestijngloed zal hen treffen, want het Lam in het midden van de troon zal hen weiden en voeren naar de waterbronnen van het leven en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.”

EVANGELIE

JOHANNES 10, 27-30

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen:

„Mijn schapen luisteren naar mijn stem en Ik ken ze en ze volgen Mij. Ik geef hun eeuwig leven; zij zullen in eeuwigheid niet verloren gaan en niemand zal ze van Mij wegvoren. Mijn Vader immers die ze Mij gegeven heeft is groter dan allen; en niemand kan iets uit de hand van mijn Vader roven. Ik en de Vader, Wij zijn één.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Een vacature

„IK ZIE HEM DAAR NOG zitten”, vertelde Willem Vermandere, toen hij zijn liedje *d'Historie van Steentje* inleidde. „Hij zat in de hoek van de parochiezaal, waar ik optrad. Vlak onder een bord *Verboden te roken*, stak hij zijn pijp op.” Vermandere had de pijproker eigenlijk al vroeger leren kennen. Het was pater Roger Vandersteene, oblaat, missionaris in de ijsvelden van Noord-Canada. Ze zaten aan weerskanten van de haard. Steentje met zijn pijp en Vermandere te hoesten van de rook. Over die pater heeft hij zijn liedje gemaakt *d'Historie van Steentje*.

Pater Steentje is gestorven. Ginder in de ijsvelden. Hij had kanker en kon kiezen: ofwel in Vlaanderen blijven en een beetje trager sterven, ofwel teruggaan naar Noord-Canada, verder werken en sneller sterven. Hij is snel gestorven, ginder.

„t Was een vader, 't was een broere”, zingt Willem Vermandere. Om jaloers op te zijn. Waarom kon hij het wel en wij niet? Wij wonen in warme huizen. Wij willen zo weinig mogelijk gederangeerd worden na de werkuren. Zij, ginder ver, wonen in een krot, werken dag en nacht. Wij moeten onze moppen opschrijven om ze niet te vergeten. Zij zijn één en al levensvreugde en blijheid. Waarom kunnen zij het en wij niet? „Pater Vandersteene, vertel ons je geheim. Vertel ons waarvan je leeft.”

Het geheim van Steentje, het geheim van elke roeping – van missionaris tot lekenhelpster en diaken en priester en pastoraal werkende – is liefde. Liefde voor mensen, liefde voor God.

Tweeduizend jaar geleden stond Jezus aan de oever van het Meer van Tiberias: „Trek die boot aan wal. Leg hem aan de ketting en volg Mij”, hoorden we vorige zondag. „Ik maak mensenvissers van jullie.” De boer zorgt voor zijn vee. De tuinier zorgt voor zijn bloemen. Maar wie zorgt voor mijn mensen met hun diepste waarom-vragen, waar zelfs geen psychiater bijkan?

Ook vandaag nog roept Jezus: „Kom, volg Mij om mensen van nu te herinneren aan Mij. Kom om voor de allerarmsten te zorgen. Neem het op voor marginalen en stervenden, voor wanhopigen en vereenzaamden, voor wie lijden aan zinloosheid.”

Dat is religieuze roeping: de diepe aandrang voelen om aan mensen te gaan zeggen dat God van hen houdt, dat God hun Vader en hun Moeder is, dat ze niet bang hoeven te zijn, dat ze nooit helemaal alleen staan. Ook vandaag zijn er mensen nodig die niets anders doen dan die blijde boodschap zijn: God blijft je nabij en Hij zorgt voor je. Hij wil dat je ooit overvloedig kunt leven. Hier al, en later vooral.

Er zijn veel ngo's, heel dankbaar, die de wereld rondtrekken om te zorgen voor noodsituaties op het vlak van overleven, gezondheid en welzijn. Maar er zijn daarnaast nog andere noden. Even belangrijk. Het antwoord op levensgrote vragen. „Moeder, waarom leven wij?” „Ik ben doodziek, is er iets na dit leven?” „Ik heb alleen aan mezelf gedacht en mensen in de steek gelaten, is er nog hoop voor mij nu ik ga sterven?” De grootste nood hier in Europa, maar ook elders, is de vraag naar zinging en hoop.

Maar wie vertelt vandaag nog van God? Wie vertelt nog van die God, die je in zijn armen opvangt na de donkere tunnel van de dood? Wie vertelt nog van die God, die je vergeving schenkt, wat er ook is gebeurd? Wie gaat nog van het ene huis naar het andere, gewoon als teken van de vriendelijkheid van God? Mensenvisser zijn – of goede herder – betekent: hoop en vertrouwen brengen, mensen weer bij elkaar brengen, Gods licht laten schijnen in hun leven, een hand van een stervende vasthouden, generatielange vetes bijleggen, mensen troosten en sterken.

Moet je daarom priester, diaken, missionaris of religieuze worden? Neen, dat is eigenlijk de taak van iedere christen. Maar bij sommige mensen komt die idee op. Ingegeven. Ze vinden zo'n bestaan riskant, maar zinvol. En stilaan wordt die roep zo sterk, dat ze niets anders willen doen: voltijsd en hun leven lang blijde boodschap zijn.

Bij Henri Nouwen las ik: „Ze willen levende heenwijzing zijn naar God, herinneraars aan Gods liefde.” We hebben vandaag veel levende heenwijzers nodig. Je kunt het hier zijn, bij ons in Vlaanderen. Of elders op deze wereldbol. Er is alvast één vacature, de missie van pater Steentje in de ijsvelden van Noord-Canada. Ze staat leeg.